

“Voor mij hoort het wél zo”

“Jullie zouden elkaar eens moeten spreken, denk ik” waren de woorden van een oud-collega. Een dag later bel ik @Lieke Zengerink van @Authentique. Het wordt een gesprek van twee uur waarin we elkaar op verschillende fronten meteen ‘vinden’. Een fotoshoot volgt. Na bij haar voor de lens te hebben gestaan, vertelt ze mij haar verhaal.

Lieke groeit op in Hengelo (O) en stelt als kind al vragen waar haar moeder niet altijd het antwoord op weet. Ze vraagt zich af hoe de wereld werkt en waarom zij hier is. Haar puberteit was turbulent. In de marketing en communicatie studie kan ze haar creativiteit kwijt. Ze haalt haar diploma, maar is nog niet klaar met school. In plaats van de opleiding van haar voorkeur te kiezen –“dat leek te makkelijk, ik wilde mezelf bewijzen”- werd het Rechten. Een studie en baan met aanzien, dat leek haar wel wat. Maar ze zat hier niet op haar plek, kon haar creatieve geest geen voeding geven. Na een jaar gooide ze het roer opnieuw om, ze koos voor Psychologie. Daar zat ze op haar plek, maar het was haar buik die roet in het eten gooide: na vijf jaar ziekte en zoeken naar de bron van de klachten werd de ziekte van Crohn vastgesteld.

“Alles werd zwart na jaren onzekerheid en vechten. Ik had constant buikpijn, minder energie, lag om de haverklap in het ziekenhuis en er werd me verteld dat ik voor altijd minder goed belastbaar zou zijn. Ik moest mijn toekomst aanpassen, ik had alleen geen idee hoe.” Lieke vertelt hoe op ze was, haar lichaam had veel te verduren gehad en haar geest had onvoldoende de mogelijkheid gekregen dat te verwerken. Toch gaf het ‘niets’ waarin ze toen verkeerde haar ook de ruimte om te ontdekken. In die periode ontstond overal inspiratie en zag ze taferelen die ze wilde vangen op beeld. “Ik ging zoveel schoonheid zien in de wereld om me heen, dat wilde ik laten zien, vertellen.” Er komt een camera die overal mee naartoe wordt genomen. “Ik wilde een andere wereld vastleggen, de waarheid ontsluiten.”

Haar omgeving vangt op dat ze in de weer is met de camera en zo komen de eerste vragen om mensen te fotograferen. Voor Lieke is het de kunst om de spontane momenten te vangen, “op het juiste moment toeslaan” noemt ze het. Ze zag haar manier van kijken en vastleggen niet bij bestaande fotografen. Dat gaf een gevoel van onzekerheid en tegelijkertijd was er ook een sterke overtuiging “ik kan niet anders, ik moet het op mijn eigen manier doen.” Lieke is een autodidact, “ik had mijn eigen regels gemaakt, zonder fotovakschool.” In een fotogroep kreeg ze wel eens een opmerking van een collega: “zo hoort dat niet.” “Voor mij hoort ’t wél zo” weet ze nu zeker. De zoektocht naar authenticiteit wordt haar missie en levenspad.

Die eigenheid ontdekken is haar kracht, zowel in haar werk als privé. Sinds de diagnose heeft ze een flinke weg van persoonlijke ontwikkeling afgelegd. Over Crohn zegt ze: “Ik zal nooit zeggen dat ik chronisch ziek ben. Zo'n label kan je enorm beperken en ook definiëren, waardoor je ook in beperkingen kunt gaan denken en misschien niet ziet hoeveel kansen er wel voor je liggen. Dat werkte op een gegeven moment niet meer voor mij, ik ben gewoon Lieke en ik heb soms last van m'n darmen. Ik voelde de noodzaak om uit dat kader te stappen en mezelf niet meer zo te definiëren.”

Inmiddels is Lieke van de medicijnen af en gaat het goed. Ze ontdekte dat afstemmen op haar eigen lichaam cruciaal is. “Als ik tegen mezelf in ga word ik letterlijk ziek. Een besef wat zoveel inzicht en ruimte gaf dat er een andere toekomst voor me lag. Dat genezen op een veel dieper niveau mogelijk was.” Dat is nogal een uitspraak, dat beseft ze zelf ook. “Ik heb de afgelopen vijf jaar ontdekt dat er meer mogelijk is dan je in je beperkte kader denkt of ziet: er zijn nog 100.000 mogelijkheden, maar je ziet ze niet.” Het is het grootste geschenk dat ze zichzelf kan geven zegt ze: “door het op mijn eigen manier te doen.”

Wanneer ik haar vraag naar haar missie dan spreekt Lieke over zelfacceptatie, in harmonie zijn met zichzelf. Met Authentique wil ze graag authenticiteit vastleggen. “Dat iemand goed is, genoeg is, mooi is zoals hij of zij is. Dat we allemaal uniek zijn. Ik wil graag stimuleren jezelf te zijn, achter je sluier vandaan durven komen en jezelf ontmoeten, ontmoeten wie je werkelijk bent.”

Over haar weg tot nu toe zegt ze: “het is niet de weg van de minste weerstand, eerder de weg van de meeste weerstand maar ook de weg van de meeste bevrijding.” Hoe haar pad er verder uitziet weet ze niet: “ik heb geen idee waar ik uitkom.” Ik ga stap voor stap op weg, en zal vanzelf ontdekken waar ik heen ga. Als je beseft dat je eigenlijk niet wéét waar je naartoe gaat, ligt de wereld aan je voeten en kun je in elk moment besluiten wat goed voelt voor jou.

Momenteel werkt ze aan een boek, natuurlijk met daarin ook foto's, over haar proces van heling. “Als ik toen zoiets had gevonden, had het me zo geholpen.” Ook hier wil ze datgene dat vaak verborgen is, zichtbaar maken. Over haar werk zegt ze tot slot: “Je kunt nooit in iemand anders' schoenen lopen, maar ik krijg een kijkje in de wereld van andere mensen. In iets wat kwetsbaar is. Ik heb daar zoveel respect voor, omdat ik weet wat het vraagt. "Als iemand zichzelf dan laat zien, in dat ene moment, voel ik alleen maar verwondering en zie ik magie. De magie van een glimp van je essentie die doorschemert. Een glimp van wie je werkelijk bent.”

"Sinds kort heeft ze een Facebook-groep opgezet voor alle vrouwen die op zoek zijn naar verbondenheid, creativiteit en inspiratie. Een 'sisterhood' die vrouwen met elkaar verbindt

zodat ze elkaar kunnen opliften en ondersteunen in hun eigen creatievermogen. Iedere vrouw is creatief op haar eigen manier, en juist die kracht, daar gaat het om. Ben je nieuwsgierig of de groep iets voor jou is, kijk dan op

<https://www.facebook.com/groups/creativewomensisterhood/>

Binnenkort volgt de eerste bijeenkomst waar we samenkomen en elkaar gaan inspireren."

Interview en redactie: Lotte Sieverink; www.atelierzin.com ; Facebook: Atelier ZIN

Foto: Lieke Zengerink, Authentique